

GALERIA MARC DOMÈNECH

Ptge Mercader 12, bxs – 08008 Barcelona – TF: 93 595 14 82 – FX: 93 250 63 58
info@galeriamarcdomech.com – www.galeriamarcdomech.com

Camps de silenci

14 – 22 de setembre de 2023

Des del *Quadrat negre* que Kazimir Malevich va pintar l'any 1915 amb la intenció d'imposar la "supremacia del sentiment artístic pur" i "d'alliberar la pintura de la càrrega de l'objecte", l'ús del color va deixar de ser un mer complement principalment descriptiu per a convertir-se en el tema mateix de l'obra pictòrica. Aquesta emancipació, va acabar de desarticular la preeminència que la representació objectiva de l'entorn havia gaudit al llarg de la història de l'art. Des d'aquell moment, la forma, l'espai i el color passaren a ser els veritables protagonistes i la pintura d'un sol color es convertí en el camp des del que desvetllar una experiència espiritual, o bé des del que facilitar-nos el trasllat a una altra dimensió o, fins i tot, des del que emprendre una mena de transit silenciosos vers un estat més reflexiu. L'exposició "Camps de silenci" vol posar de manifest la importància que la pintura monocroma ha tingut per a alguns artistes, sobretot a partir de la segona meitat del segle XX, i desvelar-ne les múltiples variants que ha adoptat.

Allunyat dels tradicionals ordres cronològics, la mostra proposa un recorregut a partir d'una selecció de pintures realitzades per artistes del nostre entorn a partir dels anys 50 les quals aborden la pintura monocroma des d'una perspectiva més expressiva i reflexiva i no tan purista o concreta com la d'alguns dels seus homòlegs estrangers. De fet, les obres seleccionades per aquesta exposició creuen molts dels camins habitualment adscrits a moviments com el minimalisme, el conceptual, el constructivisme, l'expressionisme abstracte, l'informalisme o el *nuagisme*, evidenciant la necessitat de molts artistes, no només d'explorar els límits de les etiquetes estilístiques, sinó també de cercar formes d'expressió més directes que neguin la necessitat de significat i en les que la mirada de l'espectador és cabdal per desxifrar-ne el valor.

Les pintures seleccionades tenen en comú l'objectiu d'envoltar-se d'una mena d'infinnit cromàtic en el qual, lluny d'acostar-se a una mena de desmaterialització sublim com ho feu, per exemple, Yves Klein, s'hi han incorporat traces que ens remetent a la seva tangibilitat. Les presències esgrafiades dels *Palimpsests* de Georges Noël; les geometries constructives de Joan Claret; els senyals biomòrfics de Sicília o Vicenç Viaplana; els plecs, talls o incisions de Tàpies o Xavier Escrivà; les efervescències dinàmiques d'Ana Peters, Hernández Pijuan o Joaquim Chancho; els volums bidimensionals de Sergi Aguilar o Erwin Bechtold; les textures de Setxu Xirau Roig o Teo Soriano; les pinzellades vaporoses d'Alfons Borrell o Miquel Rué; el collage de Planasdurà o Pic Adrian; tots aquests elements allunyen les pintures exposades d'una monocromia sintètica, hermètica fins i tot, per endinsar-se en un camp més analític, substancial, en el que el silenci de les angoixes i incerteses existencials troben l'espai adient en el qual expressar-se.